

[Winnie Møller]

forurettedes seksuelle fortid. Vi er enige i, at spørgsmålet om den forurettedes seksuelle adfærd er irrelevant og fornærmende, medmindre retten finder, at oplysningen om den forurettedes fortid kan være af væsentlig betydning for sagens opklaring. Her tages et skyldigt hensyn til en eventuel voldsmand, men jeg vil godt understrege betænkningens ordlyd, at det skal være af væsentlig betydning for sagen. Undtagelsen må ikke bruges til at gennemhulle den generelle regel.

Mette Madsen (V):

Da mit partis ordfører, fru Nathalie Lind, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på venstres vegne fremsætte nogle bemærkninger.

Som det allerede fremgår af førstebehandlingen, kan vi fra venstres side ikke tiltræde, at strafferammerne bliver nedsat for de forbrydelser, der er tale om her. Vi frygter, at dette vil kunne få virkning for strafudmålingen, og som det er nævnt i betænkningen, indstiller vi derfor lovforslaget til forkastelse ved tredje behandling.

Her ved anden behandling vil vi stemme for de af os stillede ændringsforslag nr. 1 og nr. 9 samt for det af justitsministeren stillede ændringsforslag nr. 6. Vi vil stemme imod de af SF stillede ændringsforslag nr. 2 og nr. 3 og undlade at stemme for nr. 4 og nr. 5 samt stemme imod det af SF stillede ændringsforslag nr. 7 og det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag nr. 8. For så vidt angår de af VS stillede ændringsforslag vedrørende retsplejeloven vil vi undlade at stemme, da vi mener, det må ses i en større sammenhæng.

Det af det radikale venstre fremsatte lovforslag nr. L 168 er nu blevet opdelt, og til behandling og afstemning i dag er lovforslag nr. L 168 B. Det vil vi kunne stemme for. Vi er indforståede med, at den øvrige del af lovforslaget underkastes fornyet udvalgsbehandling.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne medgive fru Winnie Møller, at de emner, vi har at gøre med her, for så vidt angår kønsfriehedsforbrydelserne, drejer sig om følelsesmæssigt ømtålige forhold. Netop derfor har det været skuffende for os, der har en bestemt opfattelse af, at vi bør skåne og værne om kønsfrieheden hos kvinder især,

at man under den udvalgsbehandling, der har været, ikke har været til at få i tale, når vi foreslog, at man skulle se bort fra at ændre på strafferammerne.

Jeg skal lade være med at gå tilbage til første behandling, hvor vi indgående drøftede disse forhold, om man kunne begå voldtægt af første eller anden grad. Det, vi nu står over for her, er jo, at regeringspartiets ordfører – noget i strid med, hvad hun sagde under første behandling – går ind for, at man i realiteten kommer til at nedsætte straffen for forbrydelser mod kønsfrieheden, især – da det oftest er kvinder, det går ud over – over for kvinden. Man stiller hende svagere, man vil ikke beskytte hende. Det vender vi os skarpt imod. Vi ønsker ikke at få denne strafferamme skåret over, således at man skal til at vurdere, om den vold, der er begået over for kvindens kønsfriehed, er af den ene eller den anden karakter. Det har vi domstolene til at afgøre. De skal stilles så frit som muligt, og strafferammen skal være så vid som muligt.

Jeg hører ikke til blandt dem, der ønsker, at man skal straffe voldsomt strengt. Jeg tror ikke på frihedsstraffens overvældende betydning i sig selv for den enkelte, men samfundets beskyttelse af borgerne er meget væsentlig, og vi må have en virkelig beskyttelse af vore kvinder. Det er jo oftest dem, der bliver udsat for kønsfriehedsforbrydelser.

Jeg synes, det er meget skuffende, at man ikke har villet være med til det, og jeg undrer mig over, at dette høje tings kvinder kan gå ind for, at man skal nedsætte straffen for forbrydelser mod deres medsøstres kønsfriehed. Man kan tale om, at det er følelsesmæssigt ømtåligt. Jeg har ikke den opfattelse, at man skal se det ud fra den betragtning. Man må se det ud fra samfundets reaktion over for disse forhold, som ikke må begås.

Jeg undrer mig over, at man i en tid, hvor voldtægt og andre alvorlige kønsfriehedsforbrydelser desværre sker alt for ofte, og hvor det næste forhold, vi kommer til, røverier, griber om sig i en uhyggelig grad, kan komme ud for, at man fremsætter et forslag som dette, som uvægerlig kommer til at betyde, at strafudmålingen vil blive sænket.

Husk på, at det er nævningene eller domsmændene – efter forslagene bliver det i endnu flere sager domsmænd – der skal tage stilling til disse forhold sammen med juridi-